



Upírske
denníky II

ZNOVUZRODENIE

L.J.SMITHOVÁ

FRAGMENT

Upírske denníky 11 – Znovuzrodenie

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke

www.fragment.sk



čítanie pre radosť a poučenie

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 – Prebudenie

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 5 – Návrat

Upírske denníky 6 – Temné sily

Upírske denníky 7 – V moci tieňov

Upírske denníky 8 – Cesta z temnoty

Upírske denníky 9 – Tajomstvá

Upírske denníky 10 – Posadnutí démonmi

Upírske denníky – Stefanove denníky 1: Zrodenie

Upírske denníky – Stefanove denníky 2: Túžba po krvi

Upírske denníky – Stefanove denníky 3: Pomsta

Upírske denníky – Stefanove denníky 4: Tiene minulosti

L. J. Smithová

Upírske denníky 11 – Znovuzrodenie – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Upírske Denníky II

ZNOVUZRODENIE L.J.SMITHOVÁ



Elena Gilbertová stúpila na hladký šírý trávnik, šťavnaté steblá jej šuchotali pod chodidlami. Z pôdy vyrastali trsy šarlátových ruží a fialových stračích nôžok, nad ňou sa vznášal gigantický plátenný strop altánku posiaty žiariacimi lampiónmi. Pred ňou na terase sa týčili dve oblé mramorové fontány, ktoré do výšky chrlili prúdy vody. Všetko tu bolo krásne, elegantné a z akéhosi dôvodu známe.

Palác lady Bloddeuweddovej, ozval sa hlas v jej hlave. No keď tu bola naposledy, lúku zaplnil dav rozosmiatej tancujúcich hostí. Hostia zmizli, hoci zostali stopy ich prítomnosti: prázdne poháre na stoloch po okraji trávniku, kde-tu hodvábna štóla prehodená cez stoličku či osamotená topánka na vysokom opätku, čo sa zachytila na kraji fontány.

A ešte niečo pôsobilo čudne. Predtým celú scénu osvetľoval pekelný červenkastý svit, aký prenikal celým Temným rozmerom, modré odtiene menil na fialové, biele na ružové a ružovým prepožičiaval zamatový prísvit krvi. Teraz všetko zalievalo číre svetlo a na oblohe pokojne plával biely mesiac v splne.

Za ňou sa čosi takmer nebadateľne pohlo a Elena si s myknutím uvedomila, že predsa len nie je sama. Blížila sa k nej tmavá postava.

Damon.

Samozrejme, že je to Damon, s úsmevom si pomyslela. Ak sa tu má pred ňou niekto znenazdajky objaviť, na mieste, ktoré pripomína koniec sveta – alebo aspoň hodinu po skončení dobrého večierka –, tak to bude Damon. Bože, je taký krásny! Čierna, samá čierna... Hebké čierne vlasy, oči sťa polnoc, čierne džínsy a hladká čierna kožená bunda.

Stretli sa im pohľady a ona od radosti, že ho vidí, sotva dýchala. Vrhla sa mu do náručia, objala ho okolo šije, cítila na jeho hrudi a rukách štíhle vypracované svaly.

„Damon,“ vyriekla a hlas sa jej ktovie prečo chvel. Aj telo sa jej zachvievalo a Damon ju upokojoval, hladkal jej ruky aj plecia.

„Čo je, princezná? Nevrav, že sa bojíš.“ Lenivo sa na ňu usmial, ruky mal pevné, mocné.

„Bojím sa,“ priznala.

„Čoho?“

To ju trochu zmiatlo. Priložila si mu líce k lícu a odvetila: „Bojím sa, že je to iba sen.“

„Prezradím ti tajomstvo, princezná,“ zamrmlal jej do ucha. „Skutoční sme tu len my dvaja. Sen je to ostatné.“

„Len ty a ja?“ šepala a už ju bodla nevítaná myšlienka, akoby na čosi – alebo na kohosi – zabudla. Na šatách jej pristál kúsoček popola a ona si ich neprítomne oprášila.

„Len my dvaja, Elena,“ ostro odvetil Damon. „Si moja. Ja som tvoj. Milujeme sa už od úsvitu času.“

Samozrejme. Tak preto sa trasie – od radosti! Damon je jej, ona je jeho. Patria k sebe.

„Áno,“ šeptom odvetila.

Vtedy ju pobožkal.

Mal pery mäkké ako hodváb, a keď sa bozk stal vážnejším, Elena zaklonila hlavu, obnažila hrdlo, očakávala dvojité osie uštipnutie, ktoré od neho toľkokrát zakúsila.

Keď neprišlo, spýtavo otvorila oči. Mesiac svietil jasne ako predtým a vôňa ruží prenikala vzduchom. Damonove ušľachtilé črty však boli pod čiernymi vlasmi bledé a na plecيا bundy mu dopadal popol. Pochybnosti, ktoré ju trápili, sa náhle spojili do úplnej mozaiky.

Ach, nie. Nie...

„Damon.“ Zhíkla, zúfalo mu pozrela do očí a zaliali ju slzy. „Ty tu nie si, Damon. Si... mŕtvy.“

„A to už vyše päťsto rokov, princezná.“ Damon jej venoval svoj typický oslepujúci úsmev. Dážď popola okolo nich hustol, jemný a sivý, bol to rovnaký popol, pod akým ležalo pochované Damonovo telo o mnoho svetov a rozmerov ďalej.

„Damon... už si naozaj mŕtvy. Nie nemŕtvy. Je po tebe.“

„Nie, Elena...“ Jeho podoba sa zamihotala a začala blednúť, ako keď hasne žiarovka.

„Áno. Áno! Zomieral si mi v náručí...“ Elena už bezmocne vzlykala. Zrazu necítila jeho ruky. Mizol v mihotavom svetle.

„Počúvaj ma, Elena...“

V náručí držala mesačný svit. Srdce jej zaplavila úzkosť.

„Stačí, ak na mňa zavoláš,“ povedal jej Damonov hlas. „Viac nepotrebuješ...“

Aj ten hlas už zmizol, stratil sa v šume vetra, ktorý hojdal korunami stromov.

Elena prudko otvorila oči. Cez hmlu zaregistrovala, že sa nachádza v miestnosti plnej slnečného svetla a že v otvorenom okne sedí obrovská čierna vrana. Vták nahol hlavu a zakrákal, pozoroval ju jasnými očami.

Po chrbte jej prebehol mráz. „Damon?“ šepala.

Vrana však len rozprialha krídla a odletela.

Milý denníček,
*SOM DOMA! Sotva tomu dokážem uve-
riť, ale je to tak.*

Prebudila som sa s nevýslovne zvláštnym pocitom. Nevedela som, kde som, len som ležala, cítila som z postelnej bielizne čistučkú bavlnenú vôňu – a lámala som si hlavu, prečo mi všetko pripadá také známe.

Nebola som v sídle lady Ulmy. Tam som spávala na najjemnejšom saténe a zamate, obklopená vôňou kadidla. A nebola som ani v penzióne. Pani Flowersová perie postelnú bielizeň v čudesne zavánajúcej zmesi bylín, podľa Bonnie je to vraj kvôli ochrane a privolávaniu pekných snov.

A odrazu mi to bolo jasné. Som doma. Strážkyne to napokon urobili. Priviedli ma domov.

*Všetko sa zmenilo a zároveň je všetko ako predtým. Je to tá istá izba, v ktorej som spávala ešte ako bábätko: toaletný stolík z čerešňového dreva, bojdacie kreslo, na policičke sedí malý čierno-biely plyšový psíček, ktorého Matt v prvom ročníku na strednej vybral na zimnom karnevale, mám tu aj svoj písací stôl s odklápacím ve-
kom a priebradkami, ozdobné starožitné zrkadlo nad bielizníkom, ba i plagáty s reprodukciami obrazov Mone-
ta a Klimta, kúpené vo washingtonských galériách, kam ma vzala teta Judith. Ešte aj môj brebeň s kefou ležia pekne jeden vedľa druhého na toaletnom stolíku. Jedným slovom, všetko ako má byť.*

Vstala som z postele a strieborným nožom na listy, ktorý som vzala z písacieho stola, som vypáčila dosku z dlážky v šatníku, pod ktorou som vždy mávala skrýšu. Našla som tam teba, denníček, presne na mieste, kde som ťa pred mnohými mesiacmi schovala. Posledný zápis som sem pridala pred Dňom zakladateľov mesta, ešte v novembri, teda pred tým, ako som... zomrela. Pred tým, ako som navždy odišla z domu. Nuž a teraz som zase tu.

V tom poslednom zápise je zachytený náš plán ukradnúť môj druhý denník, ten, ktorý mi vzala Caroline a ktorý chcela prečítať pred všetkými na oslave, lebo vedela, že by mi tým zničila život. Hneď na druhý deň po tom som sa utopila v potoku Wickery Creek a ustala som

z mŕtvych ako upírka. A potom som umrela ešte raz a vrátila som sa ako človek, putovala som do Temného rozmeru, prežila som tisíc dobrodružstiev. A môj starý denník si ležal presne tu, kde som ho nechala – pod dlážkou v šatníku. Očakával ma.

Tá druhá Elena, tá, ktorú Strážkyne vložili všetkým do spomienok, bola celé tie mesiace tu, chodila do školy a normálne žila. Tá Elena sem nič nezapísala. Dost' sa mi preto ulavilo. Aké by to bolo podivné, čítať zápisy urobené vlastnou rukou, na ktoré si nespomínam? Na drubej strane by mi možno pomohli. Takto netuším, čo si obyvatelia Fell's Church myslia o tom, čo sa dialo odo Dňa zakladateľov.

Spolu so mnou dostalo celé mesto Fell's Church šancu na nový začiatok. To mesto, ktoré kitsune z čírej zloby zničili. To mesto, v ktorom poštvali deti proti rodičom, donútili ľudí, aby zabíjali seba a všetkých svojich blízkych.

Teraz je to inak. Nič z toho sa nestalo.

Ak dodržali Strážkyne slovo, tak každý, kto vtedy umrel, žije. Žije chuderka Vickie Bennettová aj Sue Carsonová, obeť, ktoré v zime odoslali na druhý svet Katherine, Klaus a Tyler Smallwood. Žije nepríjemný učiteľ Tanner, žijú nevinné detičky, ktorých smrť zavini-li kitsune. Aj ja žijem. A všetko sa začína odznovu.

Okrem mňa a mojich najbližších priateľov – Meredith, Bonnie, Matta, môjho miláčika Stefana a pani

Flowersovej – nik netuší, že život odo Dňa zakladateľov mesta nepokračoval tak ako predtým.

Všetci sme dostali druhú šancu. Zvládli sme to. A všetkých sme zachránili.

Všetkých okrem Damona. On na konci zachránil nás, ale my sme jeho zachrániť nemohli. Snažili sme sa, úpenlivo sme zaňho prosili, ale Strážkyne ho nemali ako oživiť a priviesť naspäť. A upíri sa neprevetľujú. Neodchádzajú do neba ani do pekla, nečaká ich nijaký posmrtný život. Jednoducho zmiznú.

Elena na okamih prestala písať a zhlboka sa nadýchla. Oči sa jej zaliali slzami, znovu sa však sklonila nad denník. Ak má mať písanie denníka nejaký zmysel, musí písať čistú pravdu.

Damon mi zomrel v náručí. Bolo to utrpenie, pozorovať, ako sa mi stráca pred očami. Stefanovi som však nikdy neprezradila, aké city ma púťali k jeho bratovi. Bolo by to kruté – a načo by to už teraz bolo?

Stále nedokážem uveriť, že ho už niet. Nik na zemi nebol väčšmi živý než Damon, nik nemiloval život väčšmi ako on. A teraz sa už nedozvie...

V tej chvíli sa z ničoho nič otvorili dvere na Eleninej izbe a ona so srdcom v hrdle zabuchla denník. No votrelcom

bola iba jej mladšia sestra Margaret, oblečená v ružovom pyžamku s kvietkovanou vzorkou. Hodvábne plavé vlásky mala uprostred rozstrapatené ako drozdie pierka. Päťročné dievčatko nespomalilo, utekalo k Elene, a keď už bolo takmer pri nej, skočilo jej do náručia.

Pristálo rovno na staršej sestre a vyrazilo jej dych. Margaret mala vlhké líčka, očka jej žiarili a malé rúčky pevne uchopili Elenu.

Elena si uvedomila, že ju zvierá rovnako pevne, radostne vníma váhu svojej sestričky, vdychuje sladkú vôňu detského šampónu a plastelíny.

„Vieš, ako mi za tebou bolo smutno?“ Malá takmer vzlykala. „Elena! Strašne si mi chýbala!“

„Čože?“ Elena sa pokúsila reagovať akoby nič, no hlas sa jej aj tak rozochvel. Náhle si uvedomila, že sestru nevidela – naozaj – vyše ôsmich mesiacov. Lenže to Margaret nemôže vedieť! „Tak som ti chýbala, odkedy si šla spať, že si za mnou musela ihneď dobehnúť?“

Margaret sa mierne odtiahla a vyvalila na staršiu sestru oči. V tých dvoch belasých studničkách sa čosi tajilo, také hlboké poznanie, až Elenu zamrazilo.

Margaret však nepovedala ani slovo. Len pevnejšie zovrela Elenu, pritúlila sa k nej a oprela si hlavku o jej plece. „Mala som zlý sen. Snívало sa mi, že si odo mňa odišla. Že si šla preč!“ To posledné slovo zaznelo ako tichý výkrik.

„Ach, Margaret...“ Elena pevne objala jej teplé teličko. „To bol iba sen. Neboj sa, nikam neodídem.“ Zatvorila oči, držala sestru v náruči a modlila sa, aby Margaretine obavy naozaj pramenili len zo zlého sna. Veď čo ak nejako prekĺzla cez sieť kúzla, ktorú utkali Strážkyne?

„V poriadku, myšička, poďme dolu,“ povedala Elena po chvíli a jemne sestru poštekľila. „Dáme si spolu parádne raňajky? Mám ti spraviť palacinky?“

Margaret sa posadila a zaďívala sa na sestru modrými očami. „Strýko Robert pečie vafle,“ oznámila. „Ako každú nedeľu ráno. Už si zabudla?“

Aha, strýko Robert. Pravdaže. Po Eleninej smrti sa Robert a teta Judith zosobášili. „Pravdaže, zlatičko,“ odvetila akoby nič. „Len som na minútku zabudla, že je nedeľa.“

Teraz si uvedomila, že dole v kuchyni niekoho počuje. A že cíti, ako sa pečie niečo veľmi dobré. Vtiahla nosom vôňu. „To je slanina?“

Margaret prikývla. „Kto bude prvý v kuchyni?“

Elena sa rozosmiala a ponáťahovala sa. „Počkaj, kým sa celkom preberiem. Prídem za tebou dolu.“ *Zase sa budem môcť rozprávať s tetou Judith!* uvedomila si v náhlom návale radosti.

Margaret vyskočila z postele. Vo dverách ešte zastala a obzrela sa za sestrou. „Naozaj prídeš dolu?“ vyslovila váhavo.

„Naozaj,“ prisľúbila jej Elena a Margaret sa usmiala. O chvíľu už uháňala po chodbe.

Elena sa pozerala za ňou a znovu si uvedomila, akú neuveriteľnú druhú – vlastne tretiu – šancu dostala. Chvíľu iba vnímala vôňu svojho drahého domova. Ved' už ani nedúfala, že sa sem niekedy vráti! Začula, ako Margaret veselo trkoce na prízemí a potom jej odpovedá hlboký Robertov hlas. Napriek všetkému má obrovské šťastie, že je zase doma. Čo by mohlo byť zázračnejšie?

Oči sa jej naplnili slzami a radšej ich tuho zažmurila. Čo sú to za hlúpe myšlienky? Akože čo by mohlo byť zázračnejšie? Keby bola vrana v okne premeneným Damonom, keby teraz vedela, že Damon jestvuje, čochvíľa na ňu blysne svojím ležérnym úsmevom alebo ju bude dokonca vedome provokovať. Áno, to by bolo zázračnejšie.

Elena otvorila oči a zúrivo zažmurkala, aby zahнала slzy. Nemôže sa zosypať. Teraz nie. Nie, keď sa má znovu stretnúť s rodinou. Bude sa usmievať, smiať, bude všetkých objímať. Až neskôr sa niekde schúli do kľbka, vystaví sa ostrej bolesti zvnútra a poddá sa vzlykom. Na smútok za Damonom má predsa času dosť, lebo jeho strata ju nikdy, nikdy neprestane bolieť.

3

Jasné ranné slnko svietilo na dlhú kľukatú príjazdovú cestu, ktorá viedla ku garáži za penziónom. Na blankytnom nebi sa prehánali biele obláčiky ako baránky. Bola to taká pokojná, idylická scéna, až sa takmer nedalo predstaviť si, že sa na tomto mieste niekedy stalo niečo zlé.

Keď som tu bol naposledy, pomyslel si Stefan, bola tu spúšť.

Kitsune premenili celé mesto Fell's Church na vojnovú zónu. Deti bojovali proti rodičom, dospievajúce dievčatá si znetvorovali vlastné telá, mesto takmer ľahlo popolom. Na uliciach tiekla krv, všade krv, utrpenie...

Dvere penziónu sa za ním otvorili a Stefan sa rýchlo zvrchol. Z domu vychádzala pani Flowersová. Stará pani mala na sebe dlhé čierne šaty a oči jej tienil sla-

mený klobúk ozdobený záplavou umelých kvetov. Vyzerala unavená, ale úsmev mala rovnako milý ako vždy.

„Stefan,“ oslovila ho. „Svet je dnes ráno zase tu, tak ako to má byť.“ Pristúpila bližšie a zadívala sa mu do tváre, bystré modré oči predchnuté súcitom. Zdalo sa, že sa ho chystá na čosi spýtať, ale akoby si to v poslednej minúte rozmyslela a len povedala: „Telefonovala Meredith a potom Matt. Zdá sa, že napriek všetkému to všetci v zdraví prežili.“ Zaváhala a stisla mu ruku. „Takmer všetci.“

Stefana niečo bolestivo pichlo v hrudi. Nechcel hovoriť o Damonovi. Ani nemohol. Ešte nie. Sklonil hlavu. „Sme vám veľmi zaviazaní, pani Flowersová,“ povedal, starostlivo voliac slová. „Bez vás by sme kitsune neboli porazili. To vy ste dlho odrážali ich útoky a bránili toto mesto. Nikto z nás na to nikdy nezabudne.“

Pani Flowersová sa usmiala ešte širšie a na lícach sa jej nečakane objavili jamôčky. „Ďakujem, Stefan,“ zdvorilo prikývla. „Niet na svete toho, komu by som bola ochotnejšou spolubojovníčkou ako tebe a tvojim priateľom.“ Vzdychla a potľapkala ho po pleci. „No priznám sa, že zrejme starnem. Dnešok by som najradšej strávila podriemkavaním v kresle v záhrade. Boj so zlom ma vyčerpal väčšmi, než sa mi to stávalo v minulosti.“

Stefan jej ponúkol rameno, aby sa jej ľahšie schádzalo z verandy, a ona sa naňho znovu usmiala. „Povedz Elene, že keď sa nabaží rodiny a príde ma pozrieť, čajové pečivo budem mať hotové,“ povedala a potom už zamierila k ružovej záhrade.

Elena. Jej rodina. Stefan si predstavil svoju lásku s hodvábnymi plavými vlasmi rozpustenými okolo pliec, ako hojdá na kolenách malú Margaret. Elena môže znovu žiť ako človek, a to je niečo, kvôli čomu stálo za to bojovať.

Pretože keď Elena prvý raz prišla o život, na vine bol on. Tá istota bola nepochybniteľná a hrýzla ho hlboko vnútri. To on priviedol do tohto mesta Katherine a Katherine Elenu zničila. Tentoraz dá pozor, aby Elenu ochránil.

Posledný raz pozrel na pani Flowersovú v jej záhrade, vystrel sa a zašiel do lesa. Na slnkom prežiarenom okraji hustého porastu spievali vtáky, ale Stefan mieril hlbšie – tam, kde rástli staré duby a husté krovie. Tam ho nik nevidí. Tam bude môcť loviť.

Zastavil sa na čistinke niekoľko kilometrov od kraja lesa, sňal si slnečné okuliare a napol sluch. Neďaleko zaznel praskot – niečo sa pod kríkom hýbalo. Sústredil sa, vyslal tam svoju myseľ. Našiel králika s rýchlo tlúčúcim srdcom, ako si zháňa rannú potravu.

Stefan sa sústredil na zvieratko. *Pod' ku mne, nežne*

ho vábil. Vycítil, že králik na sekundu zmeravel, potom pomaly vyhopkal spod kríka. V očiach mal sklený pohľad.

Chlpatý živočích pokojne docupital až k nemu a na ďalší nemý pokyn mu zastal pri nohách. Stefan vzal králika do ruky, prevrátil ho, aby sa dostal k zraniteľnému krku, kde sa trepotal zvieračí pulz. S tichým ospravedlnením zvieratku sa Stefan poddal hladu, dovolil tesákovi, aby sa vysunuli. Zabodol ich do králičieho krku a pomaly pil krv, hoci mala odpornú chuť.

Keď Fell's Church napadli kitsune, presvedčili ho Elena, Bonnie, Meredith a Matt, aby sa nasýtil ich krvou, lebo vedeli, že ľudská krv mu dodá Silu potrebnú na boj. Ich krv bola ako z iného sveta – Meredithina bola ohnivá a silná, Mattova čistá a zdravá, Bonnie mala v žilách mok sladký ako dezert, Elenina bola omamná a posilňujúca. Napriek nepríjemnej chuti králika v ústach mu tesáky zavibrovali, akoby sa rozepamätali na hlad.

Teraz však už ľudskú krv piť nebude, zaprisahal sa v duchu. Nemôže opäť prekročiť tú hranicu, ani s tými, ktorí mu ju dajú s radosťou a dobrovoľne. Vedel, že to urobí, len ak by sa jeho priatelia opäť ocitli v ohrození. Zvyknúť si po ľudskej krvi na zvieraciu bude bolestné. Pamätal si, čo ho postihlo, keď prvý raz prestal piť krv ľudí – boleli ho zuby, dvíhal sa mu žalúdok, bol

podráždený a aj napriek plnému bruchu bol stále hladný. Inú možnosť však teraz nevidel.

Keď králičie srdce napokon celkom stíchlo, Stefan pomaly zdvihol hlavu. Ochabnuté teličko podržal v rukách, potom ho položil na zem a zakryl ho lístím, akoby ho chcel pochovať. *Ďakujem ti, maličký, pomyslel si. Stále nebol sýty, no zadržovalo ho vedomie, že dnes ráno už vyhasol jeden život.*

Damon by sa smial. Stefan takmer počul jeho výsmech. *Šlachetný Stefan*, podpichoval by ho a napoly láskyplne, napoly kriticky by prižmúril čierne oči. *Keď zápasíš so svojím svedomím, nedopraješ si to, čo je na upírskom živote najlepšie. Blázon!*

Akoby ju myšlienkami privolať, nad hlavou mu zakrákala vrana. Stefan chvíľu očakával, že sa vrhne k zemi a tam sa premení na jeho brata. Keď to neurobila, krátko sa zasmial na vlastnej hlúposti a prekvapilo ho, že ten zvuk pripomínal skôr vzlyk.

Damon sa nevráti. Jeho brat je preč. Majú za sebou storočia trpkých sporov a až teraz začali svoj vzťah dávať do poriadku, pretože sa museli spojiť v boji proti zlu, ktoré postihlo Fell's Church, a ochrániť pred ním aj Elenu. Lenže Damon zahynul a zostal len Stefan. Len on bude môcť chrániť Elenu a priateľov.

V hrudi sa mu pohol vždy prítomný červík strachu. Môže sa stať tak veľa zlého! Ľudia sú nesmierne zraniteľ-

ní a Elena prišla o mimoriadne schopnosti, takže je presne taká zraniteľná ako oni.

Z tej myšlienky sa mu zakrútila hlava a ihneď sa rozbehol k Eleninmu domu na druhej strane lesa. Zodpovedá za ňu. A už nikdy nedopustí, aby jej ublížili.

Odpočívadlo nad schodiskom bolo takmer také isté, aké si ho Elena pamätala: lesklé tmavé drevo, orientálny behúň, stolíky s milými drobnosťami a fotkami, pri širokom okne s výhľadom na prístupovú cestu pohovka.

Na polceste ku schodom sa však mykla, lebo zbadala čosi nové. Medzi fotografiami v strieborných rámkoch na jednom stolíku uvidela obrázok, na ktorom bola spolu s Meredith: tváre pritisnuté k sebe, široké úsmevy pod akademickými čiapkami, v rukách hrdo vystavené diplomy. Takže úspešne skončila strednú školu.

Bolo to zvláštne, vidieť tú druhú Elenu – tak o nej stále uvažovala – s plavými vlasmi v elegantnom francúzskom drdole, so zružovenou hladkou pokožkou a s úsmevom v kruhu jej najlepších priateľov. Bolo to zvláštne, pretože si na nič z toho nespomínala. Navyše, táto Elena vyzerala bezstarostne, bola plná radosti, nádeje a očakávaní. Táto Elena nepoznala hrôzy Temného rozmeru ani tie, ktoré rozsievali kitsune. Táto Elena bola šťastná.

Rýchlo prebehla zrakom po fotkách a objavila ďalšie, ktoré videla prvý raz. Tá druhá Elena sa zrejme stala kráľovnou Snežného plesu, hoci Elena si spomínala, že po jej smrti korunku získala Caroline. Zato na tejto fotografii žiarila kráľovná Elena v bledofialovom hodvábe, obklopená svojimi dvornými dámami: rozkošnou Bonnie v našuchorenom žiarivomodrom tafte, elegantnou Meredith v čiernej a, samozrejme, vedľa nich sa urazene mračila tizianová Caroline v priliehavých striebřistých šatách, ktoré takmer nič neponechávali predstavivosti. Aj Sue Carsonová sa tu usmievala, pekná dievčina v bledoružovej róbe, nedotknutá smrťou pozerala rovno do objektívu. Elenu znovu zaštipali v očiach slzy. Takže aj ju zachránili. Elena, Meredith, Bonnie, Matt a Stefan zachránili aj Sue Carsonovú.

Potom jej pohľad zavadil o inú fotografiu – bola na nej teta Judith v dlhých čipkových svadobných šatách a vedľa nej hrdo stál vo fraku vystrojený Robert. Aj tá druhá Elena bola s nimi, očividne hlavná družička v jasnozeleňých šatách a s kyticou ružových ruží. Vedľa nej stála Margaret, žiarivá plavá hlávka mierne sklonená, a jednou rúčkou držala za šaty staršiu sestru. Margaret mala na sebe biele šatočky malej kvetinárky s krinolínou a širokou zelenou šerpou. V druhej rúčke držala košíček s ružami.

Elena zložila fotografie naspäť, ruky sa jej trochu triasli. Vyzeralo to, že všetci sa vynikajúco zabávali. Škoda, že tam v skutočnosti nebola.

Dolu zazvonil pohár o stôl a vzápätí aj smiech tety Judith. Elena odsunula čudný pocit z novej minulosti, s ktorou sa bude musieť ešte zoznámiť, a zbehla po schodoch, pripravená pozdraviť svoju budúcnosť.

Teta Judith v jedálni nalievala z modrého krčaha pomarančový džús a Robert nalieval do stroja na vafle riedke cesto. Margaret kľáčala za svojou stoličkou a hrala živý rozhovor medzi plyšovým králikom a tigríkom.

Elena pocítila príval radosti, tuho objala tetu Judith a zakrútila sa s ňou, až sa okolo nich rozlial pomarančový džús.

„Elena!“ napoly vážne a napoly so smiechom ju kľúčala teta. „Čo je to s tebou?“

„Nič! Len ťa ľúbim, teta!“ zvolala Elena a zovrela ju ešte mocnejšie. „Naozaj ťa ľúbim.“

„Ach,“ zmäkli oči tete Judith. „Ach, Elena, aj ja ťa ľúbim.“

„A navyše je krásny deň!“ Elena odtancovala k oknu. „Krásny deň, v akom je radosť žiť!“ Pobožkala Margaret na svetlú hlávku. Teta Judith vystrela ruku po papierové utierky.

Robert si odkašlal. „Máme to chápať tak, že si nám odpustila to víkendové domáce väzenie?“

Uf. Elena zhládúvala vhodnú odpoveď, no po mesiacoch samostatného života jej už predstava domáceho väzenia, ktoré jej udelili teta Judith a strýko Robert, pripadala absurdná. No aj tak naširoko roztvorila oči a pokúsila sa o príslušne kajúcny výraz tváre. „Prepáčte, je mi to naozaj ľúto. Už sa to viackrát nestane.“ *Ale čo?*

Robert si viditeľne vydýchol. „Dobre, tak už o tom nehovorme,“ riekol. Na tanier jej posunul čerstvú horúcu vafľu a podal jej javorový sirup. „Naplánovala si si na dnes niečo zaujímavé?“

„Po raňajkách ma príde vyzdvihnúť Stefan,“ odpovedala Elena a potom sa zháčila. Keď s tetou hovorila naposledy, po katastrofe na Dni zakladateľov mesta, Judith aj Robert boli absolútne proti Stefanovi. Tak ako väčšina ostatných obyvateľov, aj oni ho podozrievali zo smrti pána Tannera.

V tomto novom svete však so Stefanom zrejme nemali žiadny problém, lebo Robert len prikývol. A, pripomenula si Elena, ak splnili Strážkyne svoju úlohu, učiteľ Tanner zostal nažive, takže nik nemôže Stefana podozrievať, že ho zabil... Božemôj, toľký zmätok!

Pokračovala: „Pôjdeme do mesta, možno sa stretneme aj s Meredith a s ostatnými.“ Nemohla sa dočkať, kedy uvidí Fell's Church také, aké bývalo za starých dobrých čias. A nemohla sa dočkať stretnutia so Stefanom, počas

ktorého nebudú musieť bojovať so zlom a budú sa môcť správať ako normálny mladý pár.

Teta Judith sa usmiala. „Aha, takže ďalší lenivý dníček? Teším sa, že si dopraješ fajn leto, kým odídeš na vysokú, Elena. Celý rok si usilovne študovala.“

„Hm,“ pokrčila plecami Elena a zakrojila do oblátky. Dúfala, že Strážkyne ju dostali na Dalcrestovu univerzitu, len niekoľko hodín cesty od rodného mesta – tak ako ich o to žiadala.

„Poď si sadnúť, Maggie,“ povedal Robert a natrel dievčatku oblátku maslom. Margaret sa vyšplhala na stoličku a Elena sa usmiala na Roberta, ktorý ju pozoroval s očividnou nehou. Tá malá si ho už stihla omotať okolo prsta.

Margaret si všimla jej pohľad, zavrčala a hodila na sestru tigríka. Elena sa mykla. Dievčatko znovu zavrčalo a malá tvárička naraz nadobudla divožský výraz.

„Chce ťa zjesť! Má veľké zuby!“ náročky chrapľavo zatiahla Margaret. „Zožerie ťa!“

„Margaret!“ pokarhala ju teta Judith a Elena sa striasla. Chvilková premena dievčatka na dravca jej pripomenula kitsune a deti, ktoré pod ich vládou prišli o rozum. No potom sa na ňu Margaret usmiala a tigríkom ju poštekľila na ruke.

Zazvonil zvonček. Elena si do úst napchala posledný hlt raňajok. „To je Stefan,“ zamrmlala. „Majte sa!“

Utrela si ústa, a kým otvorila dvere, skontrolovala si v zrkadle vlasy.

Bol tam Stefan, pekný ako vždy. Aristokratické črty Rimana, výrazné líčne kosti, klasicky rovný nos a zmyselné pery. V jednej ruke sa mu pohojdávali slnečné okuliare a jeho oči, zelené ako lístie, sa s výrazom čistej lásky upreli do Eleniných. Elena sa neovládla – usmiala sa od ucha k uchu.

*Ach, Stefan, vyslala k nemu myšlienku, **lúbim tá, lúbim...** Je také krásne byť znovu doma. Stále mi chýba Damon a stále lutujem, že sme niečo neurobili inak, že sme ho nezachránili. Ani naňho nechcem prestať myslieť. No nemôžem si pomôcť, zároveň som šťastná.*

Počkať. Odrazu sa cítila, akoby ktosi dupol na brzdy a ju prudko zadržal bezpečnostný pás.

Elena síce vysielala slová na silnej vlne lásky k Stefanovi, necítila však ohlas. Žiadny odraz citov. Akoby medzi ňou a Stefanom vyrástol neviditeľný múr, ktorý bránil jej myšlienkam v ceste k nemu.

„Elena?“ povedal nahlas Stefan a úsmev mu pohasol.

Uf. Toto si neuvedomila. Na toto dosiaľ nepomyslela.

Keď jej Strážkyne odobrali mimoriadne schopnosti, vzali jej všetko. Aj telepatické spojenie so Stefanom. Chvíľu ešte pretrvalo... Bola si istá, že ho počula a dosiahla mu na myseľ aj po tom, čo stratila spojenie s Bonnie. Teraz však už po tomto pute nezostala ani stopa.

Nahla sa dopredu, chytila ho za tričko, pritiahla ho k sebe a vášnivo ho pobožkala.

Ach, vďaka Bohu, pomyslela si, keď pocítila tú známu slasť, akoby sa im preplietali mysle. Stefanove pery sa pod jej perami usmiali.

Už som si myslela, že som ťa stratila, pomyslela si, *že sa s tebou už takto neporozprávam.* Na rozdiel od telepatie, ktorou komunikovali predtým, vedela, že slová nevnikajú do Stefanovej mysle ako slová, ale prenášali sa tam v podobe obrazov a emócií. A ona od neho dostávala neochvejný prúd lásky bez slov.

Za nimi si ktosi významne odkašlal. Elena neochotne pustila Stefana a obrátila sa. Pozerala sa na nich teta Judith.

Stefan sa začervenal, vystrel sa a v očiach sa mu objavil náznak obáv. Elena sa usmiala. Aké zlaté, že po tom všetkom, čo preskákaval, sa stále bojí rozhnevať jej tetu! Položila mu ruku na predlaktie, pokúsila sa mu nemo oznámiť, že teta Judith ich vzťah akceptuje, ale povedal to za ňu tetin láskavý úsmev a pozdrav.

„Zdravím ťa, Stefan. O šiestej sa vrátiš, však, Elena?“ spýtala sa teta Judith. „Robert má večer jedno stretnutie, tak som si povedala, že si spolu spravíme dámsku jazdu: ty, Margaret a ja.“ Vyzerala nadšene, ale zároveň rozpačito, ako človek, čo klope na dvere a obáva sa, že mu ich zabuchnú pred nosom. Elena pocítila výčitky svedomia. Žeby som ju bola počas tohto leta ignorovala?

Vedela si predstaviť, že keby neumrela, hnala by sa do nového života a rodinu, ktorá by ju chcela mať pri sebe v bezpečí, by vnímala ako príťaž. Lenže nová Elena vedela, že za tetu Judith a Roberta môže byť vďačná. A vyzeralo to, že nová Elena má čo naprávať.

„To bude zábava!“ veselo zvolala a pridala úsmev. „Smiem pozvať aj Bonnie a Meredith? Dámska jazda ich určite poteší.“ Okrem toho bude fajn stretnúť sa s priateľkami, ktoré o tejto verzii Fell's Church nevedia viac ako ona.

„Výborne.“ Teta Judith vyzerala, že sa jej uľavilo. „Dobre sa bavte, decká.“

Keď sa Elena vybrala k dverám, z kuchyne vybehla Margaret. „Elena!“ zvolala a mocne objala sestru okolo pása. Elena sa sklonila a pobožkala ju na vlásky.

„Chytím ťa neskôr, zajko,“ povedala.

Margaret kývla na Elenu a Stefana, aby si k nej kľakli, potom im priložila pery k ušiam. „A tentoraz sa nezabudnite vrátiť,“ pošepkala im. Vzápätí sa vybrala do kuchyne.

Elena nakrátko zmeravela. Stefan jej stisol ruku, vytiahol ju na nohy a ona aj bez telepatického spojenia vedela, že myslia na to isté.

Keď vychádzali z domu, Stefan ju objal okolo pliec. Jeho zelené oči sa pohľadom vpili do tých jej, naklonil sa a zľahka ju pobožkal na pery.

„Margaret je ešte malá,“ vyhlásil. „Je celkom možné, že jednoducho nechce, aby jej veľká sestra niekam šla. Možno smúti, lebo odchádzaš na vysokú.“

„Možno,“ šepala Elena, keď si ju Stefan privinul. Vdýchla jeho vôňu, drevitú a lesnú, a pocítila, ako sa jej spomaľuje dych a uvoľňujú brušné svaly.

„A ak nie,“ povedala pomaly, „my to vyriešime. Ako vždy. No najskôr sa chcem lepšie prizrieť tomu, čo nám darovali Strážkyne.“

Elenu najväčšmi prekvapovali práve malé zmeny. Očakávala, že Strážkyne oživia Fell's Church. A ony to aj urobili.

Keď mesto videla naposledy, odhadom štvrtina domov ležala v troskách. Vyhoreli, vybuchli, niektoré úplne ľahli popolom, iné zmizli len spoločne, ich zvyšky ponuro ovisali nad tým, čo zostalo z brán. Nad rozvalinami a okolo nich sa prečudesne rozrastali stromy a kríky, trosky sa strácali pod vrstvou popínavých rastlín, takže ulice malého mesta nadobúdali výzor pradávnej džungle.

Fell's Church teraz vyzeralo temer presne tak, ako si ho Elena pamätala. Južanské malomesto ako z pohľadnice, domy obklopené tienistými verandami a starostlivo opatrovanými kvetinami i starými stromami. Svietilo

slnko, vzduch bol teplý a sľuboval horúci, vlhký deň, typický pre leto vo Virgínii.

Obďaleč tlmene zaburácala kosačka a vzduch naplnila vôňa posekanej trávy. Deti od Kinkadovcov z rohového domu vytiahli bedminton a veselo si vzduchom posielali košíček. Najmladšie dievča zamávalo Elene a Stefanovi, keď prechádzali okolo. Elene všetko pripomínalo dlhé júlové dni, aké zažívala počas predchádzajúcich liet.

Ona si však nežiadala naspäť svoj starý život. Jej žiadosť znela takto: *Chcem nový život...* Chcela, aby sa Fell's Church stalo mestom, ktorým by bolo teraz, o niekoľko mesiacov neskôr, ak by ho začiatkom jej posledného roku na strednej škole nebolo postihlo zlo.

Vtedy si neuvedomila, ako rušivo budú tie drobné zmeny pôsobiť. Malý dom v koloniálnom štýle uprostred ďalšej ulice žiaril prekvapivo ostrou ružovou farbou a starý dub pred ním zoľali. Namiesto neho vysadili kvitnúci ker.

„Fíha.“ Elena sa obrátila k Stefanovi, keď boli pred tým domom. „Pani McCloskeyová asi zomrela alebo sa presťahovala do zariadenia s opatrovateľskou starostlivosťou.“ Stefan na ňu nechápavo pozrel. „Nikomu by nedovolila, aby jej dom natrel takouto farbou,“ vysvetlila Elena. „Takže už tam určite nebýva.“ Trochu ju striaslo.

„Čo ti je?“ spýtal sa Stefan, ktorý vždy vycítil jej nálady.

„Nič, len...“ Elena sa pokúsila o úsmev a za ucho si zasunula jeden jemný pramienok vlasov. „Keď som bola malá, nosila mi keksíky. Zvláštne, ten pocit, že možno zomrela prirodzenou smrťou, práve keď sme boli preč.“

Stefan prikývol a bez slova kráčali k malému námestiu. Elena mu chcela oznámiť, že jej obľúbenú kaviareň vystriedala lekárňu, no potom mu zovrela predlaktie. „Stefan. Pozri.“

Oproti nim kráčali Isobel Saitouová a Jim Bryce.

„Isobel! Jim!“ radostne zakričala a rozbehla sa k nim. Isobel sa však dala objasť len neochotne a Jim si ju podozrievavo premeriaval.

„Hm... ahoj...“ váhavo zatiahla Isobel.

Elena cúvla. Ach jaj. Pozná vôbec Isobel v tomto živote? Samozrejme, že chodia do jednej školy. Jim dokonca niekoľkokrát pozval na rande Meredith, kým začal chodiť s Isobel. Elena ho ale poznala veľmi málo. S tichou usilovnou žiačkou Isobel Saitouovou však pred príchodom kitsune azda ani neprehovorila...

Elena horúčkovo uvažovala, ako sa z tejto situácie dostať, aby ju nepovažovali za blázna. No v hrudníku sa jej dvíhala príjemná vlna šťastia a bránila jej brať ten problém príliš vážne. Isobel je v poriadku! Kitsune ju strašne dokatovali, donútili ju, aby si poprepichovala telo, aby si dokonca rozsekla jazyk, takže keď sa vyslobodila spod ich vplyvu, zostalo jej šušľanie. A čo bolo hor-

šie, hlavná kitsune, tá zlá bohyňa, celý čas sídlila v ich dome a predstierala, že je jej stará mama.

A chudák Jim... Isobel ho nakazila a Jim sa načisto zbláznil. Požieral vlastné telo. Teraz bol však tu, pekný, bezstarostný – hoci mierne zmätený.

Stefan sa široko usmieval a Elena sa zachádzala od smiechu. „Prepáčte, ja len... rada vidím známe tváre zo školy. Asi mi Leeho stredná škola nenormálne chýba! Kto by si to bol pomyslel?“

Slabá výhovorka, ale Isobel s Jimom sa usmievali a prikyvovali. Jim si rozpačito odkašlal a pridala sa: „Hej, bol to fajn rok, čo?“

Elena sa znovu rozosmiala. Nemohla sa ovládnuť. Vraj fajn rok!

Ešte chvíľu sa zhovárali a potom sa Elena len tak spýtala: „Isobel, ako sa darí tvojej starej mame?“

Dievča na ňu nechápavo pozrelo. „Stará mama? Asi si ma s niekým pletieš. Obe staré mamy mi umreli už pred rokmi.“

„Ach, prepáč, som mimo.“ Elena sa rozlúčila a podarilo sa jej ovládnuť, až kým sa Isobel a Jim neocitli dosť ďaleko. Potom vzala Stefana za obe ruky, pritiahla si ho k sebe a dala mu hlasný bozk. Zarezonovalo medzi nimi víťazoslávne nadšenie.

„Zvládli sme to,“ povedala, keď sa od seba odtrhli. „Sú v poriadku! A nielen oni!“ Zvážnela, pozrela Stefanovi

do zelených očí plných lásky. „Podarilo sa nám niečo veľmi dôležité a úžasné, však?“

„Podarilo,“ pritakal, ale ona si musela všimnúť, že v hlase mu znie ostrejší tón.

Ruka v ruke kráčali ďalej a nemuseli o tom ani hovoriť, ale spontánne zamierili na kraj mesta, prešli cez most Wickery Bridge, stúpali na kopec. Tam zahli na cintorín a minuli rozvaliny kostola, v ktorých sa ukrývala Katherine. Zišli do malého údolia, kde sa skrývali novšie hroby.

Spolu si sadli na pokosenú trávu pri veľkom mramorovom náhrobku, kde stálo vytesané priezvisko *Gilbertovci*.

„Ahoj, mami. Ahoj, oci,“ šepala Elena. „Prepáčte, že som tu tak dlho nebola.“

Vo svojom starom živote často prichádzala k hrobom rodičov, len tak, na kus reči. Mala pocit, že ju predsa len počujú, že jej želajú všetko dobré z toho miesta, na ktorom sa ocitli. Keď sa im vyžalovala, vždy jej to pomohlo. Aspoň pred tým, ako sa jej život tak strašne skomplikoval, im zvykla hovoriť úplne všetko.

Položila dľaň na kameň a jemne pohladila mená a dátumy na náhrobnom kameni. Sklonila hlavu.

„Ja môžem za to, že zahynuli,“ povedala. Stefan nesúhlasne zamrmlal a ona k nemu obrátila hlavu. „Je to tak,“ zdôraznila. Oči ju pálili. „Viem to od Strážkyň.“

Stefan vzdychol a pobožkal ju na čelo. „Strážkyne ťa vtedy chceli zabiť, aby si sa mohla stať jednou z nich,“

pripomenul jej. „Nepodarilo sa im to a namiesto teba zabili tvojich rodičov. Nemôžeš za to, tak ako za nič nemôže človek, na ktorého namieria, vystrelia a netrafia ho.“

„Lenže ja som v dôležitej chvíli vyrušila otca pri šoférovaní, a preto havaroval,“ povedala Elena a nešťastne sa zhrbila.

„To tvrdia Strážkyne,“ zopakoval Stefan. „A tie by rozhodne nepovedali nič, čo by vinu presunulo k nim. Nerady priznávajú, že aj ony sú omylné. Zostáva skutočnosťou, že tvoji rodičia zahynuli pri nehode, a tá by sa nebola stala, nebyť zásahu Strážkyň.“

Elena sklopila oči, aby ukryla slzy, ktoré jej do nich vystúpili. Stefan mal pravdu. Vedela to, no nedokázala umlčať zborové *mojavinamojavinamojavina*, ktoré jej znelo v hlave.

Po jej ľavej ruke rástlo niekoľko lúčnych fialiek, odtrhla ich a pridala k nim iskerníky. Stefan k jej maličkkej kyticke pridal ratolesť orlíčka so žltými zvončekovými kvetmi.

„Damon Strážkyniam nikdy nedôveroval,“ ticho sa ozval. „Pochopiteľne, ani ony nemajú ktovieakú mienku o upíroch. No okrem toho...“ Siahol po vysokú stonku divej mrkvy, ktorá vytrčala pri najbližšom náhrobku. „Damon mal dobre vyvinutý zmysel pre odhaľovanie lži. Vedel, kedy niekto klame sám sebe a kedy klame druhým. Keď sme boli deti, mali sme domáceho učiteľa – dokonca kňaza! –, ktorého som mal rád a otec mu

dôveroval, ale Damon ho neznášal. Potom ten človek utiekol so zlatom môjho otca a s istou mladou dámou zo susedstva a neprekvapilo to jedine Damona.“ Stefan sa na Elenu usmial. „Povedal, že ten kňaz nemal dobré oči. A mal príliš hybký jazyk.“ Stefan pokrčil plecami. „Otec ani ja sme si to nevšimli, ale Damon áno.“

Elena sa rozochvene usmiala. „Vždy spoznal, keď som k nemu nebola celkom úprimná.“ Náhle si spomenula na jeho pohľad, ako jeho čierne oči pozerali do jej modrých, ako sa mu zreničky mačaco stiahli, naklonil hlavu a perý sa im stretli. Rýchlo odvrátila pohľad od Stefanových láskavých zelených očí, celkom iných ako temné oči jeho brata, a votkala hrubú stonku mrkvového kvetu medzi ostatné. Keď bola kytička hotová a zviazaná, položila ju rodičom na hrob.

„Chýba mi,“ ticho priznal Stefan. „Kedysi som si myslel... že jeho smrť bude pre mňa úľavou. No som rád, že sme sa zmierili. A že predtým, ako umrel, sme sa znovu stali bratmi.“ Jemne chytil Elenu za bradu a nadvihol jej hlavu, až mu znovu pozrela do očí. „Viem, že si ho ľúbila, Elena. Nezazlievam ti to. Nemusíš nič predstierať.“

Elena bolestne vzdychla.

Akoby mala v sebe čiernu dieru. Dokázala sa smiať, žartovať, žasnúť nad obnoveným mestom, dokázala ľúbiť svojich blízkych, ale celý čas ju hrýzla tá tupá bolesť, strašný pocit straty.

Konečne dovolila slzám, aby jej stiekli po lícach, a padla Stefanovi do náručia.

„Ach, láska moja,“ povedal a zasekol sa mu hlas. Plakali spolu a čerpali útechu jeden z druhého.

Dlho, veľmi dlho padal jemný popol. Usadil sa na malom mesiaci v Podsvetí a ten bol teraz pokrytý vysokými, lepkavými hromadami popola. Kde-tu sa v začadenej černi zaligotala fosforeskujúca mláčka tekutiny a sfarbila sa dúhovými odtieňmi ako rozliaty olej.

Nič sa ani nepohlo. Po rozpade Veľkého stromu na tomto mieste už nič nežilo.

Hlboko pod povrchom zničeného mesiaca ležalo telo. Jeho otrávená krv prestala prúdiť, ležalo bez pohybu, bez pocitov, nič nevnímalo. No kvapky tej tekutiny prenikli do pokožky, živili ho, a stále v ňom pulzovala tenučká nitka magického života.

Z času na čas sa v ňom prebrala iskierka vedomia. Zabudol, kým bol a ako umrel. A predsa mal hlboko v sebe hlas, ľahulinký a sladký hlas, veľmi známy hlas, ktorý mu hovoril: *Teraz zatvor oči. Nechaj to tak. Nechaj. To. Tak.* Hlas ho chlácholil a tá biedna iskrička vedomia sa udržala nažive ešte o chvíľočku dlhšie, len aby ho mohla počuť. Nespomínal si, či je to hlas, hoci mu niečo v ňom pripomínalo slnečné svetlo, zlato a lazurit.

Nechaj to tak. Už sklízaval do tmy, posledná iskrička

slabla, ale to mu neprekážalo. Tma bola teplá a príjemná, mohol sa jej odovzdať. Hlas ho zavedie... všade tam, kam pôjde.

Keď sa iskrička vedomia chystala vyhasnúť, ozval sa iný hlas, ostrejší, panovačnejší, hlas niekoho, kto je zvyknutý, že jeho rozkazy druhí poslúchajú.

Potrebuje ťa. Je v nebezpečenstve.

Nemôže to nechať tak. Ešte nie. Hlas ho volal, bolestivo ho nútil lipnúť na živote.

Odrazu sa všetko prudko otriaslo a posunulo. Akoby ho to vytrhlo z toho nežného, útulného miesta. Odrazu pocítil takú zimu, akoby mal zamrznúť. Všetko ho rozbolelo.

Hlboko v popole sa pomykali jeho prsty.

Tešíš sa, že zajtra príde Alaric?“ spýtal sa Matt. „Privedie si však aj tú svoju kamarátku, tú vedkyňu. Celia sa volá?“

Meredith ho koplá do hrudníka.

„Au!“ Matt sa zatackal dozadu, ten kop mu vyrazil dych aj cez ochrannú vestu. Meredith pridala kop s obratom do boku a Matt klesol na kolená, sotva stihol zdvihnúť obe ruky a odblokovať úder namierený do tváre.

„Au!“ zopakoval. „Meredith, pauza, jasné?“

Meredith graciózne zaujala postoj tigra, zaprela sa o nohu posunutú dozadu, tou vpredu sa len zľahka dotýkala prstami dlážky. Tvár mala pokojnú a oči ostražitú. Vyzerala pripravená na reakciu, ak by sa Matt náhle pohol.

Keď Matt prišiel trénovať s Meredith, aby jej ako sparring partner pomohol udržať sa vo forme potrebnej pre lovkyniu a zabíjačku upírov, zišlo mu na um, prečo mu kamarátka dáva prilbu, chránič zubov, rukavice, chrániče holení a vestu, kým ona má na sebe len ľahké čierne športové oblečenie.

Teraz mu to bolo jasné. On ju ani len nezasiahol, kým ona ho bez milosti tĺkla. Matt si zasunul ruku pod vestu a zúbožene si počúchal bok. Dúfal, že nemá prasknuté rebro.

„Ideme na to?“ Meredith spýtavo nadvihla obočie.

„Prosím ťa, už dost,“ vystrčil ruky nad hlavu, akože sa vzdáva. „Oddýchnime si. Mám pocit, že ma mlátiš už celé hodiny.“

Meredith prešla k malej chladničke v rohu rodinnej klubovne a hodila Mattovi fľašu s vodou. Potom sa posadila k nemu na žinenku. „Prepáč, asi som sa neovládla. Ešte nikdy som netrénovala s kamarátom.“

Matt sa poobzeral, pomaly sa napil a pokrútil hlavou. „Neviem, ako si mohla tak dlho tajiť tento svoj brloh,“ prehodil. Podzemnú miestnosť premenili na dokonalý tréningový priestor: boli tu hviezdice, nože, meče a bojové palice najrôznejších typov, všetky pekne povešané na stenách. V jednom kúte viselo boxerské vreco, v druhom sa opierala figurína. Na dlážke ležali žinenky a rohože, jedna stena bola obložená zrkadlami. Uprostred proti-

lahlej steny visela tá najdôležitejšia bojová palica určená na boj s nadprirodzenými silami, zbraň, ktorú si Meredithina rodina odovzdávala z generácie na generáciu. Bola smrtiaca, ale vyzerala elegantne, rukoväť bola vykladaná klenotmi, hroty boli okované striebrom, ale aj drevom z jaseňa. Ihly boli namočené v jede. Matt sa na palicu díval s veľkým rešpektom.

„Nuž tak,“ pokrčila plecami Meredith a pozrela inam. „Suarezovci vedia dobre uchovávať tajomstvá.“ Precvičila si postoje z taekwonda: zadný, blok dvoma päťami, ľavý predný, opačný úder do stredu. Vo svojom čiernom oblečení sa pohybovala plavne ako mačkovitá šelma.

Matt po chvíli zavrel fľašu s vodou, zdvihol sa a začal napodobňovať jej pohyby. Dvojitý pravý kop vpredu, ľavý vnútorný blok, obojručný úder. Vedel, že je o sekundu pozadu, a pripadal si pri nej ako nemotorný amatér, ale sústredil sa na výkon. Vždy bol nadaný na športy, tak zvládne aj tento.

„Okrem toho, nevodím sem chalanov na rande,“ dodala Meredith s úsmevom. „Takže až tak ťažko sa to netajilo.“ V zrkadle pozorovala Matta. „Teraz daj nízky blok ľavou a vysoký pravou rukou. Takto.“ Znovu mu to ukázala a on ako tieň napodobnil jej pohyby.

„V poriadku,“ povedal, hoci už veľmi neuvažoval nad tým, čo hovorí, lebo sa zamieroval hlavne na pohyb. „Mohla si to povedať aspoň nám. Sme tvoji najlepši

kamaráti.“ Vysunul ľavú nohu a napodobnil úder dozadu laktom. „Mohla si nám to prezradiť aspoň po tej patálii s Klausom a Katherine,“ opravil sa. „Predtým by sme ťa boli považovali za blázna.“

Meredith pokrčila plecami a spustila ruky k bokom. Matt ju napodobnil, kým si neuvedomil, že toto už nepatrí k bojovému umeniu.

Stáli bok po boku a pozorovali sa navzájom v zrkadle. Jej ušľachtilá tvár bola bledá, utrápená. „Vychovali ma tak, aby som svoje povolanie lovkyně a zabíjačky udržala v najprísnejšej tajnosti,“ vzdychla. „Nemohla som ani len uvažovať o tom, že sa niekomu zdôverím. Nevie to o mne ani Alaric.“

Matt sa odvrátil od zrkadla a namiesto odrazu pozrel na skutočnú Meredith. Alaric a Meredith boli v podstate zasnúbení. Matt ešte nikdy nemal takýto vážny vzťah – najbližšie k láske sa dostal s Elenou a očividne to nevyšlo –, ale aj tak predpokladal, že keď človek niekomu odovzdá srdce, všetko mu o sebe povie.

„Nevenuje sa Alaric náhodou paranormálnemu výskumu? Nezdá sa ti, že by to pochopil?“

Meredith sa zamračila a znovu pokrčila plecami. „Pravdepodobne áno,“ odvetila podráždene. „Ja však nechcem, aby ma bral ako objekt svojho výskumu. A nechcem ho ani vystrašiť. No keďže to už viete vy, budem mu to musieť povedať.“

„Hm.“ Matt si znovu počúchal boľavý bok. „Preto ma tak agresívne biješ? Lebo sa mu to bojíš povedať?“

Meredith mu opätovala pohľad. Stále mala na tvári napätie, ale v očiach jej blysol aj nezbedný plamienok. „Agresívne?“ milo sa ho opýtala a znovu zaujala postoj tigra. Matt pocítil, ako mu kútikmi úst pomykáva rovnaký úsmev. „Tak to si ešte nič nezažil.“

Elena sa zadívala na reštauráciu, ktorú teta Judith vybrala, s miernym pobavením i s hrôzou. Pípajúce videoautomaty súťažili o pozornosť hostí so staromódnymi jarmočnými hrami typu Tresni po krtkovi a Vystrel guľôčku. Na každom stole sa pohojdávali kytice pestrofarebných balónikov a z rôznych kútov zneli navzájom sa prebíjajúce tóny piesní, ako spievajúci čašníci nosili jednu pizzu za druhou. Po miestnosti behali vari aj stovky detí – alebo možno desiatky, ale kričali a smiali sa ako divé.

Stefan ju sem odprevadil, no keď pozrel na neónové sfarbenie stien, radšej odmietol vojsť.

„Kdeže, nemôžem vás rušiť pri dámskej jazde,“ ospravedlnil sa a zmizol tak rýchlo, až ho Elena podozrievala z použitia upírskych rýchlostí.

„Zradca,“ zamrmlala a opatrne otvorila ružové dvere. Po tom, čo si spolu posedeli na cintoríne, sa cítila silnejšia a šťastnejšia, ale tu by jej prospelo trochu podpory.

„Vitajte v Šťastenkove!“ zatričkovala neprirodzene veselá hosteska. „Stôl pre jednu osobu alebo sa tu máte stretnúť s väčšou spoločnosťou?“

Elena potlačila triašku. Akosi si nedokázala predstaviť, že by sem niekto prišiel sám. „Myslím, že už vidím svoju skupinu,“ zdvorilo odpovedala, lebo naozaj zazrela, ako na ňu z kúta máva teta Judith.

„Toto je tvoja predstava o dievčenskej zábave, teta?“ spýtala sa, keď prišla k stolu. „Čakala som skôr nejaké útulné bistro.“

Teta Judith ukázala na druhú stranu miestnosti. Elena si tam všimla Margaret, ktorá veselo mlátila palicou do plyšových krtkov.

„Stále vodíme malú do reštaurácií, kde sa dobre cítia len dospelí, a očakávame, že sa bude slušne správať,“ vysvetlila teta Judith. „Povedala som si, že tentoraz si zasluži trochu vystrájať. Dúfam, že to Bonnie a Meredith neodradí.“

„Vystrájať to áno, to sa jej určite darí,“ prikývla Elena a zadívala sa na mladšiu sestru. Vlačnejšie spomienky na Margaret sa jej spájali s napätím a s úzkosťou. Margaret sa v jeseni trápila, lebo Elena sa často hádala s Judith a s Robertom, a tiež preto, že vo Fell's Church sa rozpútalo celé peklo záhadných javov. A potom, samozrejme, ju zničila Elenina smrť. Elena ju vídala cez okná a často ju prichytila pri plači. Dievčatko si vytrpelo omnoho

viac, než by to bolo pre hociktoré päťročné dieťa zdravé, aj keď teraz si už na nič z tých chvíľ nespomínalo.

Postarám sa o teba, Margaret, prisľúbila Elena v duchu a pozorovala sestričku, ako sa sústredene venuje staromódnej podobe jarmočného násilia. *Už nikdy také niečo nepocítiš.*

„Čakáme ešte na Bonnie a Meredith?“ ticho sa opýtala teta Judith. „Pozvala si ich sem?“

„Ach,“ mykla sa Elena. Siahla po hrst' pukancov, ktoré boli nasypané v košíku uprostred stola. „S Meredith sa mi nepodarilo spojiť, ale Bonnie príde. Bude sa jej tu páčiť.“

„Absolútne sa mi tu páči. Totálne,“ súhlasil hlas za ňou. Elena sa obrátila a uvidela hodvábne červenkasté kučierky, ktoré patrili Bonnie. „A najväčšmi sa mi páči, ako sa tváriš, Elena.“

Bonnie vo veľkých hnedých očiach tancovali pobavené záblesky. Pozrela na Elenu, stretli sa im pohľady a bez slov si odovzdali správu, ktorú nemohli pred tetou Judith vysloviť nahlas: *Vrátili sme sa, vrátili, splnili sme sľub a Fell's Church je zase také, aké má byť.* Objali sa.

Elena tuho stisla kamarátku a Bonnie si na chvíľu ukryla tvár na jej pleci. Jej útle telo sa zachvelo a Elena si uvedomila, že nielen ona kráča po tenkej hranici medzi radosťou a smútkom. Veľa získali, ale zaplatili za to vysokú cenu.

„Vlastne som vo veľmi podobnom podniku oslavovala deviate narodeniny,“ vyhlásila Bonnie a pomaly pustila

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.